

finanslovudspil, som Venstre og De Konservative kom med i fællesskab, lå en besparelse på miljøbistanden.

Der lå ingen besparelser dér; det vil jeg gerne gentage her; der lå en besparelse på ulandshjælpen. Men nu troede jeg lige, at vi var i en situation, hvor der var 400 mio. kr., der ikke kunne bruges sidste år, og det viser måske, at der er lidt pengeregighed i det system, som der ikke er andre steder. Og når vi her i Danmark skal spare på det ene og det andet og det tredje, er det naturligt, fordi det udgør så stor en del af statsbudgettet, også at omgås det her område med den almindelige sparsommelighed, der er vores naturlige væremåde her i Folketinget.

Hr. Bent Hindrup Andersen stiller det samme spørgsmål, og det har jeg svaret på, men så siger han, at han kan ikke lide returkommission. Nej, for hr. Bent Hindrup Andersen tænker ikke på at drive Danmark som en forretning. Det skal Danmark heller ikke alene gøres til, men hvor der kommer noget ud, skal der altså også komme noget ind, og hvis det er sådan, at vi har en kompetence, der er værd at eksportere, og som vi selv tror på og godkender her, så er det da selvfølgelig den, vi skal udnytte. Ellers ville vi da være dumme.

Er det bedre, at de lande, som vi jo masser af gange, når vi var rundt i FN-organisationerne, fik oplyst ikke yder ret meget, skal have alle leverancerne til deres firmaer, bare fordi de er bedre til lobbyarbejdet? Når vi nu er en af de helt store donorer i de mange FN-organisationer, er vores opgave selvfølgelig at spørge: Hvad får vi til gengæld?

Vi skal være aktive, vi skal ikke bare aflevere pengene passivt og sige: Gør med dem, hvad I vil! Vi interesserer os for, at der er arbejdspladser i Danmark for dem, der netop er uddannede og aktive på miljøområdet. Så det er helt naturligt at tænke på den måde, også fordi der er et link mellem, hvor meget vi giver, og hvor stort vores bruttonationalprodukt er.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Vi vil heller ikke i Venstre på nogen måde spare på den miljøbistand, der er lagt op til, for det er jo i virkeligheden ikke dér, pengene går hen.

Jeg synes, det i en vis grad er forbigået salens opmærksomhed og i det hele taget offentlighedens opmærksomhed, at de 6 mia. kr., vi taler om, jo er en meget lille del af det, vi taler om i dag; det er kun en fjerdedel, og den fjerdedel

kunne vi måske endda godt tænke os at gøre større, det kunne vi faktisk godt.

Men jeg synes ikke, det er rimeligt, at Danida i virkeligheden ad bagdøren, fordi man afbinder nogle midler, der hidtil har været brugt til præasyll, f.eks. fra Miljø- og Katastrofefonden, faktisk får en årlig kæmpegevinst plus den gevinst, der ligger i, at bruttonationalproduktet hele tiden stiger. Det er jo mange flere penge end de penge, vi taler om. Miljøbistanden er noget med 400 mio. kr. i årlig tilvækst. Det andet er langt, langt mere, og det er dér, vi gerne vil spare, specielt når det gælder den multilaterale hjælp, for vi mener simpelt hen ikke, at der er nogen sammenhæng i, at man på den ene side truer nogle af FN's bistandsorganisationer, som er ineffektive, med, at man vil fratage dem deres midler, og at de på den anden side kan se, at kontoen bugner af penge. Det virker ikke rimeligt.

Og så vil jeg sige, at jeg selvfølgelig ikke går ind for returkommission – det vil jeg meget gerne sige – men at jeg går ind for, at dér, hvor vi er gode til ren teknologi og energibesparelser, skal vi også definere opgaverne ud fra det. Hvorfor skulle vi dog ikke det? Vi kan jo ikke hjælpe på alle områder i hele verden. Hvorfor skulle vi så ikke tage vores udgangspunkt dér, hvor vi er dygtige?

(Kort bemærkning).

Agnete Laustsen (KF):

Til hr. Steen Gade vil jeg sige, at jeg med vilje nævnede den meget store andel af hjælp til fattige lande, som Danmark yder, nemlig 1 pct. af bruttonationalindkomsten, ikke for dermed at signalere, at den burde sættes ned, men for at sige, at det, der ligger i dette beregningsprincip, medfører, at man år for år får ca. 10 pct. mere til sin rådighed, fordi det beregnes i forhold til bruttonationalindkomsten.

Det er dér, vi er til at tale med, for vi synes ikke, det nødvendigtvis er rimeligt, at vi hvert eneste år skal sætte den i forvejen meget høje ulandsbistand – den vil jeg som sagt ikke pille ved – op med yderligere et eller andet sted mellem 5-6 og 10 pct. Det er dér, det kommer ind.

Men dér, hvor vi måske kunne være til at tale med, var, at vi har sagt, at man jo kunne overveje f.eks. at indføre varierede skalaer i hjælpen, sådan at vi nogle år kunne give mere og andre år mindre, når hensynet til dansk økonomi spiller ind, og det er jo væsentligt.